

Για πρώτη φορά αντίκρισα μια θάλασσα όταν ήμουν δυο χρονών. Πήγαινα με τη μαμά μου ,τον μπαμπά μου και τα ξαδέλφια μου! Δεν ήξερα το ήταν αυτό το μπλε που πήγαινε πέρα δώθε .Ήταν σαν ζελές!

Όταν φτάσαμε παντού υπήρχε άμμος και μερικές ομπρέλες. Ακόμη έβλεπα και μικρά παιδιά που είχαν έρθει με τις οικογένειές τους. Το ένα έπαιζε με τα κουβαδάκια του και το άλλο πλατσούριζε στα νερά του «μπλε ζελέ».

Εκτός από όλα αυτά είδα και κάτι περίεργο που δεν το είχα ξαναδεί: κάποιοι άνθρωποι είχαν στήσει μι α πινακίδα που έγραφε κάτι το παράξενο .Όταν ήρθε η μαμά μου για να μου βάλει καπέλο για να πάθω ηλίαση τη ρώτησα:

-Μαμά, τι είναι αυτή πινακίδα;

Η μαμά μου είπε:

-Αυτή η πινακίδα γράφει:

**ΜΗΝ ΣΚΑΒΕΤΕ ΕΔΩ!
ΕΔΩ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΥΓΑ ΧΕΛΩΝΑΣ**

Μετά πήγαμε στην ομπρέλα μας.

Ο μεγάλος ξάδελφός μου είπε :

-Πάμε μέσα;

-Ναι!

Όταν μπήκα μέσα άρχισα να παγώνω. Όταν το συνήθισα βούτηξα μέσα! Μέσα στον «μπλε ζελέ» παίξαμε με την μπάλα που είχαν τα ξαδέλφια μου.

Μετά όταν βγήκαμε έξω, φτιάξαμε πύργους από άμμο!

Τα συναισθήματά μου ήταν χαρά γιατί πέρασα πολύ ωραία και μου έφυγε η περιέργεια γιατί δεν ήξερα πολλά γι 'αυτόν τον «μπλε ζελέ».